ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΑ ΔΙΗΓΕΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΣΤΙΟΥΑΡΤ-ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΧΟΥΑΪΤ

Ο ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ ΤΟΥ ΦΑΡ-ΟΥΕΣΤ

Ο ἀρχιληστὴς ξαφνιασμένος σήκωσε τὰ χέρια του...

Πέρυσι τὴν ἄνοιξη, ὁ Χάνκ, ὁ Μαῦρος, περικύκλωσε μιὰ νύχτα μὲ τὴ συμμορία του τὸ «φράντσο» τοῦ Μπίλλυ Κνάπ. Ἔπειτα, πήδηξε πρῶτος ἀπὸ τ' ἄλογο, ἔδωσε μιὰ κλωτσιὰ στὴν πόρτα καὶ μπῆκε στὴν ἄδεια αἴθουσα. Στὸν μπάγκο τοῦ μπὰρ δὲν ἦταν κανείς. Ὁ Χάνκ ἔπιε ἕνα ποτήρι οὐΐσκυ, ἔσφιξε τὴν πλατειὰ ζώνη του κι' οὔρλιαξε μ' ἄγρια φωνή:

—Μπίλλυ! Γκρεμοτσακίσου γρήγορα, παλιάνθρωπε! Ἔχω νὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια.

—Ἔφτασα, Χάνκ! ἀπάντησε ἀτ' τὸ ἐπάνω πάτωμα ὁ Μπίλλυ, ποὺ εἶχε γνωρίσει τὴ φωνὴ τοῦ ἀρχιληστοῦ.

Κατέβηκε λοιπὸν σὰν ἀστραπὴ καὶ στάθηκε μπροστά του.

—Τί τρέχει; τὸν ρώτησε ἀπότομα. Γιατὶ μὲ ξύπνησες; Ξέχασες τὴ συμφωνία μας; Πιὲς ὅ,τι θέλεις, φάε ὅσο θέλεις κι' ἔπειτα ἄφησε τὰ λεπτὰ ἐπάνω στὸν πάγκο καὶ φεύγα.

—Κλείστο! τοῦ φώναξε ὁ Χάνκ. Θέλω νὰ σὲ ρωτήσω κάτι. Ἡ Τράπεζα Γῶκ ἔστειλε πενῆντα χιλιάδες δολλάρια στὸ Σπόττιτ Τάϊλ. Ὁ ταχυδρόμος της πέρασε σήμερα ἀπὸ δῶ πέρα. Μήπως τὸν εἶδες;

—Δὲν εἶδα κανένα ταχυδρόμο! τοῦ ἀπάντησε ὁ Μπίλλυ. Τὸ λεωφορεῖο ἔφυγε ἄδειο.

—Δὲν ἦταν ἄδειο... ψιθύρισε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ὁ Τσάρλεϋ, ὁ γέρο ὑπηρέτης τοῦ «φράντσο» ποὺ εἶχε κατεβεῖ κι' ἐκεῖνος καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτησι.

—Ἄφησε κανένα ταξειδιώτη; ρώτησε δύσπιστα ὁ Χάνκ.

—Ναί.... ὡμολόγησε τώρα ὁ Μπίλλυ. Ἄφησε ἐδῶ ἕνα χαμένο κορμὶ ποὺ κρατοῦσε μιὰ παλιὰ βαλίτσα, γεμάτη κουρέλια. Εἶνε ἕνα παλιόπαιδο ποὺ δὲν ἀξίζει οὔτε ἕνα σεντς.

—Τὴν προσέχει ὅμως πολὺ τὴ βαλίτσα του, παρατήρησε πάλι ὁ Τσάρλεϋ.

—Πήγαινε στὸ διάολο!.... τοῦ φώναξε ὁ Μπίλλυ καὶ σήκωσε τὴ γροθιά του.

Ὁ Χάνκ ὅμως εἶχε ἀγριέψει τώρα καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι τράβηξε τὸ πιστόλι του.

—Μπίλλυ, ἐμένα νὰ μὴ μοῦ κάνης τὸν ἔξυπνο! τοῦ εἶπε τρίζοντας τὰ δόντια του ἀπὸ λύσσα.

Καὶ μ' ἕνα σφύριγμα φώναξε κοντά του τοὺς ἀνθρώπους του, ποὺ μεθοκοποῦσαν μὲ οὐΐσκυ τριγύρω στὰ τραπέζια.

—Δεῦτε τώρα! πρόσταξε, δείχνοντας τὸν Μπίλλυ Κνάπ.

Οἱ συμμορῖτες ἄρπαξαν τὸν ξενοδόχο, τὸν τύλιξαν σφιχτὰ μὲ τὰ σχοινιά τους καὶ τὸν ξαπλώσανε στὸ πάτωμα.

—Ἐμπρὸς τώρα! Ψάξτε ἀπάνω στὰ δωμάτια καὶ φέρτε μου τὸ παλιοτόμαρο ποὺ ἦρθε τ' ἀπόγεμα στὸ «φράντσο». Θὰ σᾶς τὸ δείξη ὁ Τσάρλεϋ... Προσοχὴ στὴ βαλίτσα του!...

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χάνκ ὥρμησαν στ' ἀπάνω πάτωμα μὲ τὸ πιστόλι στὸ χέρι κι' ἔκαναν ἄνω κάτω τὰ δωμάτια. Πουθενὰ ὅμως δὲν μπόρεσαν νὰ βροῦν τὸν ξένο. Ὁ φεγγίτης ὡστόσο τῆς κάμαράς του ἦταν ἀνοιχτός...

—Ἀπὸ κεῖ ἔφυγε!... τοὺς ἐξήγησε ὁ Τσάρλεϋ.

Οἱ συμμορῖτες κατέβηκαν πάλι στὴν αἴθουσα μ' ἄδεια τὰ χέρια. Ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος ὅταν ἔμαθε ὅτι τοῦ ξέφυγε ὁ ταξειδιώτης, ἔγινε πράσινος ἀπὸ τὸ θυμό του.

—Στηρίξτε τον στὸν τοῖχο! φώναξε δείχνοντας τὸν Μπίλλυ. Θὰ τὸν βάλουμε ὅλοι μας σημάδι, γιὰ νὰ μάθη νὰ μὴ λέη ψέμματα!...

Ὁ Μπίλλυ Κνάπ εἶχε παγώσει ἀπὸ τὸ φόβο του. Τρεῖς συμμορῖτες τὸν ἄρπαξαν στὴ στιγμὴ καὶ τὸν ἀκούμπησαν ὄρθιο στὸν τοῖχο. Ἔπειτα τραβήχτηκαν πίσω μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους, σήκωσαν τὰ πιστόλια τους καὶ περίμεναν τὸ παράγγελμα τοῦ ἀρχηγοῦ τους. Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ὅμως ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ μπῆκε μέσα ἕνας μικρόσωμος ἄγνωστος μὲ σκληρὸ καπέλλο κι' ἀνοιχτὸ γκρίζο κουστούμι. Στὸ κάθε χέρι του κρατοῦσε κι' ἀπὸ ἕνα περίστροφο.

—Χ ἀ ν τ ς ἔ π!... Ψηλὰ τὰ χέρια! πρόσταξε ἀπότομα.

Μὲ τὸ ἕνα περίστροφο σημάδευε τὸ Χάνκ. Ὁ ἀρχιληστής, ξαφνιασμένος, σήκωσε τὰ χέρια του. Οἱ δώδεκα συμμορῖτες τὰ εἶχαν χάσει. Νόμιζαν ὅτι μὲ τ' ἄλλο περίστροφο ὁ ἄγνωστος σημάδευε τὸν καθένα χωριστά. Ὅταν εἶδαν λοιπὸν τὸν ἀρχηγό τους νὰ σηκώνη τὰ χέρια, σαστισμένοι, ἔκαναν κι' αὐτοὶ τὸ ἴδιο...

—Καὶ τώρα, κύριοι, τοὺς φώναξε ξηρὰ ὁ ἄγνωστος, πετάξτε κάτω ἕνας-ἕνας τὸ πιστόλι του...

Κάποιος συμμορίτης στὸ βάθος κούνησε λίγο τὸ πόδι του.

—Ἐ, προσοχὴ ἐκεῖ κάτω!... τὸν προειδοποίησε ὁ ξένος καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ μιὰ σφαῖρα τοῦ τίναξε στὸν ἀέρα τὸ πλατύγυρο καπέλλο.

Ὁ συμμορίτης κοκκάλωσε ἀπὸ τὸν τρόμο του κι' ἄφησε νὰ γλυστρήση ἀπὸ τὸ χέρι του τὸ πιστόλι του.

Ὁ ἄγνωστος ἔπειτα φώναξε τοῦ Χάνκ:

—Κάτω τὸ περίστροφο!... Ἔτσι, μπράβο.... Ὡραῖα! Ὁ ἄλλος τώρα... Κι' ἔδειξε ἕναν ἀπὸ τοὺς συμμορῖτες ποὺ στεκότανε δίπλα του.

Ἐκεῖνος τὸν ἄκουσε, δίχως νὰ χάση οὔτε στιγμή.

—Ἐσύ, τώρα, ἐμπρός!... Τώρα ἐσύ, κι' ἐσὺ ἐκεῖ κάτω στὴ γωνιά... ἐξακολούθησε ὁ ξένος.

Τὸ ἕνα ὕστερα ἀπὸ τ' ἄλλο τὰ περίστροφα πέφτανε στὸ πάτωμα.

—Τσάρλεϋ! φώναξε ὁ ἄγνωστος. Λύσε τὸν ἀφέντη σου...

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ «φράντσο», τρέμοντας σύγκορμος, ἔκοψε τὰ σκοινιὰ τοῦ Μπίλλυ Κνάπ. Ὁ ξενοδόχος ἀνοιγόκλεισε τὰ μπράτσα του γιὰ νὰ τὰ ξεμουδιάση.

—Μίστερ Κνάπ, μαζέψτε, σᾶς παρακαλῶ, τὰ περίστροφα. τοῦ εἶπε ὁ ξένος.

Κι' ὅταν ὁ Μπίλλυ τὰ μάζεψε καὶ τὰ ἔβαλε ὅλα ἀπάνω στὸ μπάγκο τοῦ μπάρ, ὁ ἀνθρωπάκος μὲ τὸ γκρίζο κοστούμι, φώναξε στοὺς συμμορίτες:

—Τώρα, κύριοι, μπορεῖτε νὰ κατεβάσετε τὰ χέρια σας!...

Ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος προχώρησε τότε γιὰ νὰ τοῦ μιλήση. Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ ξένος τράβηξε τὴ σκανδάλη. Ἕξη σφαῖρες ἔκαναν θρύμματα τὰ ἕξη πρῶτα ποτήρια ποὺ ἦταν ἀραδιασμένα στὸ μπάγκο τοῦ μπάρ. Ἀ! Ἦταν ἕνα πρώτης τάξεως σημάδι! Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Χάνκ ἀπόμειναν μ' ἀνοιχτὸ στόμα...

Ὁ ἄγνωστος τράβηξε κατόπιν καὶ πῆρε ἀπὸ τὸ σωρὸ ἕνα περίστροφο. Τὸ σήκωσε ψηλά, πυροβόλησε καὶ τὴν ἴδια στιγμὴ ἕνα κουτὶ ντομάτας ἀπὸ τὸ τελευταῖο ράφι τινάχτηκε στὸν ἀέρα. Τρυπήθηκε ἀκόμη ἀπὸ δυὸ σφαῖρες καὶ τὴ στιγμὴ ποὺ ἔπεφτε, ἔγινε κόσκινο ἀπ' ἄλλες τέσσερες καὶ σούρωσε ἀπάνω στὴ φαλάκρα τοῦ γέρο-Τσάρλεϋ. Ὁ Χάνκ κι' οἱ συμμορῖτες κυττάζανε μὲ θαμπωμένα μάτια αὐτὸ τὸ ὑπέροχο παιγνίδι. Ἡ αἴθουσα ἦταν γεμάτη ἀπὸ καπνό.

—Στηρίξτε τὶς πλάτες σας στὸν τοῖχο!... πρόσταξε ὁ ξένος, καρφώνοντας τὰ μάτια του ἀπάνω στοὺς συμμορίτες.

Ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος κι' οἱ ἄνθρωποί του ἔκαναν μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω καὶ στάθηκαν ἀκίνητοι μὲ τὴν πλάτη κολλημένη στὸν τοῖχο τοῦ βάθους. Ὁ ἄγνωστος τότε πῆρε ἕνα ἄλλο περίστροφο ἀπὸ τὸ μπάγκο καὶ μέσα στὸν καπνὸ τοῦ μπαρουτιοῦ ἡ σφαῖρες ἄρχισαν νὰ σφυρίζουν δεξιὰ κι' ἀριστερὰ σὰν φείδια. Οἱ ρυθμικοὶ πυροβολισμοὶ ἀντηχοῦσαν δυνατὰ μέσα στὸ ράντσο, σὰν νὰ δούλευε κανένα πολυβόλο. Οἱ συμμορῖτες μέσα στὸν πηχτὸ καπνὸ δὲν ἔβλεπαν τίποτ' ἄλλο παρὰ μιὰ φλόγα μονάχα στὸ χέρι τοῦ σκοπευτοῦ. Τέλος, ὅταν ἄδειασε τὸ δωδέκατο περίστροφο κι' ἔπαψε πειὰ ὅλος ἐκεῖνος ὁ διαβολεμένος σαματᾶς, ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι κάθε συμμορίτη καὶ σὲ κανονικὴ ἀπόστασι, ἡ σφαῖρες εἶχαν σκάψει μιὰ στρογγυλὴ τρύπα. Κανείς τους ὅμως δὲν εἶχε χτυπηθεῖ...

Μέσα στὴ βαρειὰ σιωπὴ ὁ καπνὸς τώρα ἄρχισε νὰ διαλύεται καὶ νὰ φεύγη ἀπὸ τὴν ἀνοιχτὴ πόρτα. Τ' ἄλογα, τρομαγμένα ἀπὸ τοὺς πυροβολισμούς, ἀρχίσανε νὰ χλιμιντρίζουν. Ὁ ξένος πέταξε τὸ τελευταῖο περίστροφο ποὺ κάπνιζε ἀκόμη κι' ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὰ μικρὰ πιστόλια του..

Ὁ Μπίλλυ τότε δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῆ καὶ φώναξε μὲ θαυμασμό:

—Αὐτὸ θὰ πῆ νὰ ξέρης σημάδι!...

Κι' ἀναστέναξε βαθειά.

—Ἡ πενῆντα χιλιάδες δολλάρια εἶνε ἔξω!... εἶπε ξηρὰ ὁ ἄγνωστος στὸ Χάνκ. Τί θέλετε;...

Ὁ ἀρχιληστὴς δὲν τόλμησε ν' ἀνοίξη τὸ στόμα του.

—Ὅταν ἄκουσα ὅτι θέλετε νὰ μὲ πιάσετε, ἐξακολούθησε ὁ ἄγνωστος, ἄνοιξα τὸ φεγγίτη τῆς κάμαράς μου καὶ κρατῶντας τὴ βαλίτσα στὸ ἕνα χέρι σκαφάλωσα στὸ δέντρο ποὺ εἶνε ἀπ' ἔξω... Ἔπειτα κατέβηκα καὶ μπῆκα ἀπὸ τὴν πόρτα... Ὁ Μπίλλυ δὲν εἶπε ψέμματα. Δὲν τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ ὅτι μποροῦσα νὰ εἶχα μαζύ μου τόσα δολλάρια!

Ἔπειτα, μὲ τὴν ἴδια ἀπάθεια, μάζεψε τὰ περίστροφα ἀπὸ τὸ μπάγκο καὶ γέμισε μ' αὐτὰ τὶς τσέπες του.

—Θὰ τὰ πάρω μαζύ μου, εἶπε στὸ Χάνκ καὶ στοὺς ἀνθρώπους του. Θὰ τὰ βρῆτε στὴν ἄκρη τοῦ δάσους, ἐκεῖ ποὺ στρίβει ὁ δρόμος, κοντὰ στὰ σύνορα... Θὰ πάρω μαζύ μου κι' ἕνα ἀπὸ τ' ἄλογά

— Θὰ ξαπλώσω χάμω ὅποιον ξεμυτίσει ἀπ' τὴν πόρτα!

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ — ΤΟΥ MAURICE LEBLANC

Ο ΤΑΦΟΣ ΜΙΑΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΗΣ

Ο Τριστὰν ντὲ Κὼρς καὶ ὁ Τζέφρυ ντ' Ἐκαζὲλ ἦσαν φίλοι ἀδελφικοὶ ἀπὸ πολὺ μικρὰ παιδιά. Ὀρφανοὶ κι' οἱ δυὸ ἔτυχε νὰ χάσουν τὸν ἴδιο κηδεμόνα, ἕνα γέρο ἀξιωματικό, ποὺ φρόντιζε μὲ κάθε τρόπο νὰ τοὺς δώση μιὰ πολὺ καλὴ ἀγωγή. Ὅταν παραγέρασε ὁ ἀξιωματικὸς αὐτός, τοὺς ἔβαλε ἐσωτερικοὺς στὸ ἴδιο σχολεῖο καὶ ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ τελείωσαν μαζὺ τὶς σπουδές τους, ἐγκαταστάθηκαν στὴν πατρίδα τους, τὴν Μονταίν.

Κατοικοῦσαν στοὺς πατρογονικοὺς των πύργους. Ὁ πύργος τοῦ Τριστὰν ἦταν χτισμένος στὴν πλαγιὰ ἑνὸς λόφου, ἐνῶ, σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπ' αὐτόν, σὲ μιὰ γειτονικὴ κοιλάδα, κοντὰ σὲ μιὰ λίμνη, ἦταν ὁ πύργος τοῦ Τζέφρυ.

Ὁ Τριστὰν καὶ ὁ Τζέφρυ ἀγαπιόνουσαν θερμά! Ἦσαν ἀχώριστοι καὶ περνοῦσαν μιὰ ζωὴ χαρούμενη κι' εὐτυχισμένη, μὲ γιορτές, κυνήγια καὶ διασκεδάσεις.

Ὅταν ὁ Τριστὰν γίνηκε τριάντα χρόνων παντρεύτηκε. Πῆρε μιὰ γλυκειὰ γυναικοῦλα, τὴν ὤμορφη Γενεβιέβη.

Ὁ Τζέφρυ κάθε βράδυ, χειμῶνα—καλοκαῖρι, ἐπισκεφτόταν τὸν Τριστὰν καὶ τὴ γυναῖκα του στὸν πύργο τους. Ἡ Γενεβιέβη ἦταν ἕνας ἄγγελος πραγματικὸς καὶ δεχόταν πάντα περιποιητικὴ καὶ καλόκαρδη τὸν φίλο τοῦ ἀνδρός της. Κι' ἔτσι ἀδελφωμένοι, μὲ μιὰ ἀγνὴ φιλία κι' οἱ τρεῖς τους, περνοῦσαν τὸν καιρό τους ὤμορφα κι' εὐτυχισμένα.

Ἕνα ἀπόγευμα ὅμως, ὕστερα ἀπὸ τρία χρόνια, γυρίζοντας ὁ Τριστὰν ἀπὸ κυνῆγι, βρῆκε στὴν πόρτα τοῦ πύργου ἕνα γράμμα. Ἦταν τῆς Γενεβιέβης. Τὸ πῆρε, τ' ἄνοιξε μὲ τρεμάμενα χέρια, σὰν νὰ προαισθανόταν κάτι κακό, καὶ ρίχνοντάς του μιὰ ματιὰ ὠχρίασε, τρίκλισε στὰ πόδια του καὶ ἔπεσε λιπόθυμος στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ Τζέφρυ, ποὺ βρέθηκε πίσω του.

Τὸ γράμμα ἦταν τόσο λιγόλογο ὅσο καὶ τραγικό. Ἔλεγε:

«Τριστάν, φεύγω. Δὲν θὰ μὲ ξαναϊδῆς ποτέ. Συγχώρεσέ με. *ΓΕΝΕΒΙΕΒΗ».*

* * *

Ἀπὸ κείνη τὴν ἡμέρα ὁ Τριστὰν ἔπεσε στὸ κρεββάτι βαρειὰ ἄρρωστος. Δυὸ ἑβδομάδες ἡ κατάστασίς του ἦταν ἀπελπιστική. Ὁ Τζέφρυ, νύχτα-μέρα ἦταν πάνω ἀπ' τὸ προσκέφαλο τοῦ φίλου του καὶ τὸν περιποιόταν καὶ τοῦ ἔδινε θάρρος. Δυὸ ὁλόκληρους μῆνες ἔμεινε κρεββατωμένος ὁ δύστυχος Τριστάν. Ὡστόσο ἡ πολλὲς περιποιήσεις κι' ἡ φροντίδες τοῦ φίλου του τὸν ἔκαναν νὰ ξανάβρη τὴν ὑγεία του καὶ τὸ κουράγιο του.

Ὅταν ὁ Τζέφρυ εἶδε ὅτι ὁ φίλος του ἔγινε καλά, τοῦ πρότεινε νὰ ταξειδέψουν. Ὁ Τριστὰν δέχτηκε, γιατί ἔλπιζε πὼς ἔτσι θὰ μάθαινε, θ' ἀνεκάλυπτε τὸ καταφύγιο τῆς γυναίκας του, ποὺ, παρὰ τὴν ἀπροσδόκητη ἀπιστία της, ἐξακολουθοῦσε νὰ τὴν ἀγαπᾶ μὲ περισσότερο πάθος.

Ταξειδεψαν τρία χρόνια. Ἀλλὰ ἡ ἐξαφάνισις τῆς Γενεβιέβης παρέμεινε μυστηριώδης.

Ξαναγύρισαν στὴ Βρεττάνη κι' ἐγκαταστάθηκαν κι' οἱ δυὸ στὸν Πύργο τοῦ Τριστάν.

Ὁ Τριστὰν ζοῦσε πειὰ μιὰ ζωὴ ἐντελῶς μονότονη. Στὴν καρδιά του εἶχε φωλιάσει μιὰ βαρειὰ μελαγχολία, ποὺ τοῦ ἔκανε τὴ ζωὴ μαύρη καὶ φαρμακωμένη. Τὰ μισοσβυσμένα μάτια του, ὧρες πολλές, ἔμεναν ἀκίνητα, παρακολουθώντας ποιός ξέρει τί ἀόριστα ὁράματα. Ἔδειχνε πὼς δὲν εἶχε πειὰ αἴσθησι τοῦ γύρω του κόσμου.

Ὁ φίλος του τὸν περιποιόταν μὲ μιὰ μητρική, μπορεῖ νὰ πῆ κανεὶς, στοργὴ καὶ τὸν παρηγοροῦσε μὲ γίλια διὸ γλυκόλογα, ἀποφεύγοντας πάντα νὰ τοῦ θυμίζη τὰ περασμένα. Τὸν χάιδευε σὰν μικρὸ παιδί. Κι' ἐκεῖνος τότε μὲ δάκρυα στὰ μάτια, τοῦ ἔλεγε:

—Μόνο κοντά σου, ἀγαπητέ μου φίλε, βρίσκω παρηγοριά...

Πέρασαν δώδεκα χρόνια ἀπὸ τότε, ἀπ' τὴ θλιβερὴ ἐκείνη μέρα, ὅταν τέλος ὁ Τριστὰν λυτρώθηκε ἀπ' τὴν βασανισμένη ζωή του. Πέθανε στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ φίλου του.

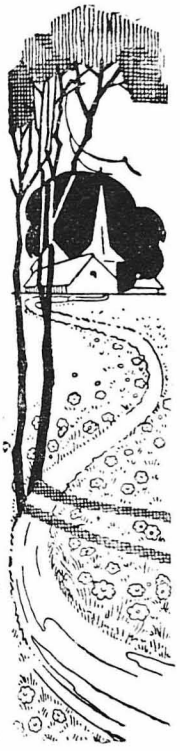

Ὁ Τζέφρυ γυρίζοντας ἀπ' τὸ νεκροταφεῖο, μὲ ἀργὰ βαρειὰ βήματα, πῆγε στὸν Πύργο του. Μόλις πάτησε τὸ κατῶφλι τῆς βαρειᾶς ἐξώπορτάς του, φώναξε τὸν πιστό του ὑπηρέτη καὶ τοῦ εἶπε:

— Δῶσε μου τὸ κλειδί.

Ὁ γέρος ἔβγαλε ἀπ' τὸν κόρφο του ἕνα μεγάλο κλειδὶ καὶ τὸ ἔδωσε στὸν κύριό του.

Ὁ Τζέφρυ ἄνοιξε τὴν εἴσοδο τοῦ Πύργου, πέρασε διαδρόμους καὶ δωμάτια, ἀνέβηκε μιὰ στενὴ σκάλα, καὶ τέλος ἔφτασε μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη κλειστὴ πόρτα. Τὴν ἄνοιξε μὲ τὸ κλειδί, ποὺ πῆρε ἀπὸ τὸν ὑπηρέτη του καὶ μπῆκε μέσα σ' ἕνα μεγάλο στρογγυλὸ δωμάτιο, ποὺ φωτιζόταν ἀπὸ ἕνα μόνο παράθυρο.

Μόλις μπῆκε ἐκεῖ ἔννοιωσε νὰ λυγοῦν τὰ γόνατά του κι' ἔπεσε σὲ μιὰ καρέκλα.

Μέσα σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο ἦταν κλεισμένη ἡ Γενεβιέβη. Μόλις ἐκείνη τὸν εἶδε, ἔτρεξε καὶ κρεμάστηκε ἀπ' τὸ λαιμό του. Ὁ Τζέφρυ ἔκλαιγε καὶ δυνατοὶ λυγμοὶ ἀνατάραζαν τὰ στήθη του.

— Κλάψε, ἀγάπη μου, κλάψε καλέ μου, τοῦ εἶπε μὲ ἄπειρη τρυφερότητα ἡ Γενεβιέβη. Κλάψε τὸν χαμὸ τοῦ φίλου σου... Ἄφησε νὰ ξεχειλίση σὲ δάκρυα ὁ πόνος τῆς ψυχῆς σου. Κλάψε ὅμως χωρὶς νὰ αἰσθάνεσαι καμμιὰ μεταμέλεια γιὰ ὅ,τι κάναμε. Γιατί, κάναμε ὅ,τι ἦταν δυνατὸν νὰ κάνουμε γι' αὐτόν... Δεκαπέντε χρόνια ζοῦσες μέσα σ' ἕνα μαρτύριο. Ἤσουν ἀναγκασμένος νὰ τὸν συντροφεύης καὶ νὰ τοῦ παρηγορῆς τὴ λύπη του, ποὺ σὺ κι' ἐγὼ τοῦ προξενήσαμε...

Ὁ Τζέφρυ σηκώνοντας τὸ λυπημένο του πρόσωπο, τῆς εἶπε:

— Καὶ σύ, Γενεβιέβη μου, πόϊκανες δεκαπέντε χρόνια φυλακισμένη ἐδῶ μέσα!... κατάμονη!...

Κύτταζαν τώρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, μὲ βλέμμα ποὺ μαρτυροῦσε ὅτι ἦσαν ὑπερήφανοι γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιὰ τὴν εὐγένεια τῆς ψυχῆς τους...

Τὰ μαλλιὰ τῆς Γενεβιέβης εἶχαν γίνει πειὰ σχεδὸν ἄσπρα καὶ ἡ ἐπιδερμίδα της ἦταν λευκὴ καὶ διάφανη σὰν τὸ φίλντισι, γιατὶ χρόνια τώρα δὲν τὴν εἶχε ἰδεῖ ὁ ἥλιος, δὲν τὴν εἶχε χτυπήσει ὁ ἀέρας.

— Ἀ! Γενεβιέβη, πόσο ἀγαπιόμαστε!... τῆς εἶπε ὁ Τζέφρυ. Ἡ ἀγνή μας ἀγάπη στέκεται πιὸ πάνω ἀπ' ὅλα τὰ συμβατικὰ καὶ τὰ ἐφήμερα!... Γενεβιέβη, εἶσαι πειὰ ἐλεύθερη, εἶσαι δική μου!

Ἐκείνη κίνησε τὸ κεφάλι της λυπημένα.

— Ὄχι, ἀγατημένε μου, ἀποκρίθηκε μὲ πονεμένη φωνή. Δὲν πρέπει νὰ μάθη κανεὶς τὸ σφάλμα μας. Πρέπει νὰ τιμωρηθῶ γιὰ τὸ ἔγκλημά μου!... Ἐξ ἄλλου, ἐδῶ μέσα εἶνε τόση ἡσυχία!... Ἡ ἁμαρτωλὴ ψυχή μου βρίσκει τὴ γαλήνη ποὺ χρειάζεται... Εἶμαι σχεδὸν εὐτυχισμένη... Δὲν ἔχω πειὰ καμμιὰ διάθεσι νὰ ἰδῶ τὸν γαλάζιο οὐρανό, οὔτε ἐπιθυμῶ νὰ μυρίσω τὰ λουλούδια τῶν ἀγρῶν. Ἀντίθετα, ὅλα αὐτὰ μὲ φοβίζουν. Εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ μείνω γιὰ πάντα ἐδῶ μέσα!... Ὠ! Ὄχι, ἀγάπη μου, δὲν ὑπάρχουν στὸν κόσμο τοπεῖα, τὰ ὁποῖα νὰ ἀξίζουν τὰ λίγα αὐτὰ δέντρα, ποὺ βλέπω ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, τὰ χελιδόνια ποὺ πετοῦν γύρω καὶ τὶς φωτοσκιάσεις ποὺ κάνει ὁ ἥλιος ὅταν δύει στὰ νερὰ τῆς λίμνης... Ἐδῶ γνώρισα τὴν εὐτυχία τοῦ ἄνομου ἔρωτά μου, ἐδῶ θὰ πεθάνω... Ναί, Τζέφρυ, δὲν θὰ ξαναβγῶ ἀπὸ δῶ μέσα, ποτέ... ποτὲ πειά!...

σας... Ὁ ἄγνωστος ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὰ πίσω κι' ἔφτασε στὴν πόρτα.

— Θὰ ξαπλώσω χάμω στὴ στιγμή, ὅποιον τολμήσει νὰ ξεμυτίση ἀπ' αὐτὴ τὴν πόρτα, τοὺς εἰδοποίησε.

— Ξένε! τοῦ φώναξε τότε ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσε τὸ κατῶφλι.

Ὁ ἀνθρωπάκος μὲ τὸ γκρίζο κουστοῦμι σταθηκε.

— Μπορῶ νὰ μάθω τ' ὄνομά σας; τὸν ρώτησε ὁ ἀρχιληστής.

— Μὲ λένε Ἀλφρέδο, τοῦ ἀπάντησε ὁ ξένος.

Ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος φάνηκε σὰν νὰ στενοχωρήθηκε.

— Ἔχω ἀκούσει νὰ μιλοῦν γιὰ σᾶς, τοῦ εἶπε μὲ κάποιο θαυμασμό.

Ὁ ξένος τοὺς κύτταξε ὅλους στὰ μάτια κι' ἔπειτα χαμογέλασε.

— Κολημύχτα, κύριοι! τοὺς φώναξε εἰρωνικὰ καὶ μ' ἕνα πήδημα βγῆκε ἀπὸ τὸ «φράντσο» καὶ χάθηκε μέσα στὴ νύχτα. Σὲ λίγο ἄκουσαν τὸν καλπασμὸ τοῦ ἀλόγου του μέσα στὸ δάσος.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπόμειναν ὅλοι τους σιωπηλοί. Ἔπειτα ὁ Μπίλλυ χτύπησε μὲ τὴ σφιγμένη γροθιά του τὴν παλάμη τοῦ ἀριστεροῦ του χεριοῦ, δείχνοντας ἔτσι τὴ χαρά του καὶ φώναξε τοῦ ἀρχιληστοῦ:

— Χάνκ, εἴμαστε φίλοι ὅπως πρῶτα, ἔ; Ἂν ἔχεις ὅμως σκοπὸ νὰ κυνηγήσης αὐτὸ τὸ παιδί, θὰ ἔχης νὰ κάνης μαζύ μου!...

Κοὶ τράβηξε ἀγέραχα τὰ δυὸ πιστόλια του ἀπὸ τὴ ζώνη.

— Παιδί! γκρίνιαξε ὁ Χάνκ. Παιδί, ὁ Ἀλφρέδος! Μοῦ εἶχαν μιλήσει πολλὲς φορὲς γι' αὐτόν...

— Καὶ τί σοῦ εἶπαν; τὸν ρώτησε περίεργος ὁ Μπίλλυ Κνάπ.

— Μοῦ εἶπαν ὅτι ὁ Ἀλφρέδος εἶνε ὁ καλύτερος ταχυδρόμος τοῦ Νότου!... Ὅλες ἡ Τράπεζες τοῦ ἐμπιστεύονται ἑκατομμύρια ὁλόκληρα δολλόρια!... Εἶνε ὁ καλύτερος σκοπευτὴς τοῦ Φὰρ-Οὐέστ!... Τ' ἄκουσες, Μπίλλυ, παληάνθρωπε!... Καὶ τώρα, κέρασε τὰ παιδιὰ ἕνα οὐίσκυ νὰ στυλωθῆ ἡ καρδιά τους...
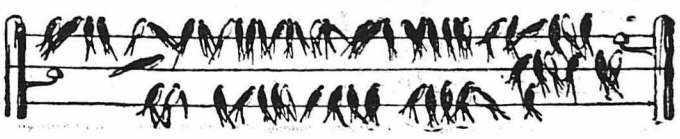
Κι' ὁ Χάνκ ὁ Μαῦρος ἔπεσε βαρειὰ σὲ μιὰ καρέκλα, τρέμοντας ἀκόμη ἀπὸ τὴ λύσσα του. Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ εἶχε βρεῖ τὸ δάσκαλό του.